

<https://www.mladina.si/213978/svet-ki-nam-bezi-izp...>

1 / 2

UREDNIŠTVO

Follow @spletnamladina

10. 2. 2022 | KULTURA

Svet, ki nam beži izpod nadzora

Uprizoritev Zadnji naj ugasne luč je projekt, ki raziskuje bolečino sodobnega bivanja

© Nada Žgank

V **Prešernovem gledališču** Kranj bo, danes ob 19.30 premiera avtorskega projekta Zadnji naj ugasne luč v režiji Dorian Šilca Petka, ki je nastal v koprodukciji s Kinom Šiška. Uprizoritev je študija absurdnosti sodobnega življenja, sveta, ki nam beži izpod nadzora, in čarobnosti, ki jo vendarle lahko poiščemo v kakofoniji bivanja.

Pozni kapitalizem, okoljska katastrofa, virtualna realnost, strah pred bližnjimi, kolektivna melanholija in prazno hrepenenje so se spremenili v skoraj edino realnost, ki se je še lahko zavedamo. Uprizoritev Zadnji naj ugasne luč z odrskimi podobami raziskuje status quo in njegovo melanholično dimenzijo. Poraja se vprašanje, kaj je ta temačen opojni užitek, v

<https://www.mladina.si/213978/svet-ki-nam-bezi-izp...>

2 / 2

katerem je lažje bivati kot pa se spremeniti.

"Uprizoritev tako deluje proti vzpostavitvi odrskega sveta, ki ponuja kontemplativno podobo občutenj našega bivanja. Zaradi obsežnosti in brezizhodnosti občutka katastrofe se zdi, kot da se je izgubila želja, da se še kamorkoli premaknemo, kot da bi ostali v enem samem trenutku; zgolj še skopo razmišljujoči o sedanjosti. Ostajajo samo še suhi posamezniki, sami v svoji izgubljenosti. Zato je vedno aktualno vprašanje, kako doživljamo pritisk sveta in družbe, njenih vrednot in pričakovanega življenja," so zapisali v **Prešernovem gledališču**.

Zadnji naj ugasne luč je predstava, praktično brez besed, a z obilico glasbe, ki s prepletom močnih vizualij in ekspresivno igro niza občutja in atmosfere ter odslikava izseke naših vsakdanov. Na odru spremljamo like, izgubljene v brezmejnosti sveta, a hkrati ujete v lastne vzorce in intimne meje.

Po besedah režiserja je sredstvo za doseg tega je katalogiziranje prizorov oziroma trenutkov, ki sestavljajo naše bivanje. Srečanja so kratka, na videz neusodna, ukvarjajo se z otopelostjo in našo voljo po nevednosti, s tem, kako nočemo ali ne znamo razumeti, zakaj smo se znašli v svetu, v katerem živimo. "Otopele osebe se znajdejo v situacijah, v katerih njihovi trki, izmenjave izkušnje sveta in idej, namesto rasti rojevajo dodatno odtujenost. S katalogom skušamo zaobjeti strah pred neznanim – pred možnostjo, da minemo, da izginemo, da se spremenimo. Pred tem strahom je morda poslednja stvar, ki nam preostane, pripovedovanje zgodb o sebi, o tem, kar smo videli in za kar upamo, da še bomo doživeli. Katalogi so navidezni spomeniki, s katerimi beležimo smisel. Vsa področja, na katerih smo se nekoč počutili varne, so se razpočila in ostala je nepregledna količina mehurčkov bivanja."

Zadnji naj ugasne luč je predstava, praktično brez besed, a z obilico glasbe, ki s prepletom močnih vizualij in ekspresivno igro niza občutja in atmosfere ter odslikava izseke naših vsakdanov. Na odru spremljamo like, izgubljene v brezmejnosti sveta, a hkrati ujete v lastne vzorce in intimne meje.

V predstavi nastopajo: **Vesna Jevnikar**, **Doroteja Nadrah**, **Vesna Pernarčič**, **Miha Rodman**, **Vesna Slapar** in **Aljoša Ternovšek**.

Za likovno podobo so poskrbeli FrešTreš, za scenografijo Nika Curk, za glasbo Laren Polič Zdravič, za kostumografijo Tina Bonča. Umetniška sodelavka: Maja Cerar, dramaturška svetovalka: Staša Prah, oblikovalec svetlobe: Andrej Hajdinjak, oblikovalec maske: Matej Pajntar.